Ioan - Comentarii Jean Koechlin

„Singurul Fiu“ făcându-L cunoscut pe Tatăl – astfel poate fi rezumată această evanghelie (v. 18; vezi 1 Ioan 4.9). Primul verset deja, în care fiecare termen trebuie bine cântărit, Îl prezintă ca fiind Cuvântul, o Persoană eternă, distinctă de Dumnezeu, şi totuşi Dumnezeu. Cât de departe ne pot purta în trecut gândurile noastre, Cuvântul era (Psalmul 90.2). Acest Cuvânt creator însă, unica sursă de viaţă şi de lumină, nu ni se adresează din înălţimea cerului; nu, ci a venit în lume (v. 9), supunându-Se limitelor noastre de spaţiu şi de timp. Ce taină de nepătruns: „Cuvântul S-a făcut carne“ (v. 14; 1 Timotei 3.16)! Şi n-a venit ca un mesager grăbit, care se întoarce repede la cel care l-a trimis. El „a locuit“ (Şi-a făcut cortul) în mijlocul nostru, fără totuşi a înceta vreodată să fie „în sânul Tatălui“ (v. 18). Tot ceea ce este Dumnezeu prin însăşi natura Sa: dragoste şi lumină (har pentru inima păcătosului şi adevăr pentru conştiinţa acestuia), s-a apropiat de noi şi a strălucit în această Persoană minunată. Întunecimile morale ale omului n-au înţeles însă adevărata lumină (v. 5). Lumea nu şi-a cunoscut Creatorul. Ai Săi nu L-au primit pe Mesia al lor (v. 11). Cât despre tine, cititorule, L-ai primit? Dacă răspunsul tău la această întrebare este da, atunci eşti un copil al lui Dumnezeu (v. 12; Galateni 3.26).

Nu povara păcatelor era aceea care-i conducea pe aceşti delegaţi ai iudeilor la Ioan Botezătorul, ci mai degrabă curiozitatea şi dorinţa de a-şi forma o părere; poate chiar şi o oarecare îngrijorare. Ancheta lor îi dă totodată ocazia lui Ioan de a-şi transmite mesajul (comp. cu 1 Petru 3.15b). Însă nu despre sine le va vorbi el câte ceva (v. 22). El însuşi nu este decât un simplu glas. Este „trimis de la Dumnezeu ... ca să mărturisească despre lumină“ (v. 6-8). Într-un anumit sens, toţi cei răscumpăraţi sunt chemaţi să dea mărturie despre lumină şi, întâi de toate, umblând „ca nişte copii ai luminii“ (Efeseni 5.8). În ei înşişi, ei nu sunt nimic, doar instrumente prin intermediul cărora Hristos, Lumina morală a lumii, trebuie să fie manifestat.Dumnezeu i-a dat mai dinainte slujitorului Său repere despre cum avea să-L recunoască pe Acela pe care era însărcinat să-L desemneze. „Iată Mielul lui Dumnezeu“ (v. 29), strigă Ioan de îndată ce apare Isus. Dumnezeu S-a îngrijit de o jertfă sfântă care să înlăture păcatul lumii. Ea fusese aşteptată încă de la cădere şi anunţată atât prin profeţi, cât şi prin imaginile vechiului legământ (Isaia 53; Exod 12.3). Şi ce jertfă! Mielul lui Dumnezeu nu este altul decât Fiul lui Dumnezeu (v. 34).

Umblarea lui Isus (şi nu numai semnul de sus: v. 33) umple inima lui Ioan de convingere şi de bucurie (v. 36). Acestea sunt lucrurile care vorbesc întotdeauna altora! Cei doi ucenici ai lui Ioan Îl aud pe Isus şi I se alătură. Îl urmează şi rămân în compania Sa, privilegiu de care ne putem bucura şi noi acum, potrivit promisiunii Sale (Matei 28.20). Andrei ne dă încă un exemplu: îl aduce la Isus pe „fratele său, Simon“. Înainte de a plănui vreo activitate pe care să o facem, să ne gândim la cei apropiaţi ai noştri care încă nu-L cunosc pe Domnul. Andrei este un ucenic şters (retras, modest). Lucrarea sa însă din acea zi va avea consecinţe deosebit de importante, pentru că fratele său, Simon, va deveni apostolul Petru. Filip aude chemarea Domnului şi, la rândul său, îi vorbeşte lui Natanael despre acest Nazarinean care nu este altul decât Mesia cel promis. Niciun argument nu are însă greutatea acestei invitaţii: „Vino şi vezi!“.Câte nume şi titluri grandioase preamăresc, în acest capitol, gloriile eterne actuale sau viitoare ale Domnului Isus Hristos: Cuvântul, Viaţa, Lumina, singurul Fiu din sânul Tatălui, Mielul lui Dumnezeu, Învăţătorul, Mesia sau Hristosul, adevăratul Nazarinean, Împăratul lui Israel şi Fiul Omului!

Isus este invitat la o nuntă. Să remarcăm însă că întreaga scenă se mută în afara sălii unde avea loc ospăţul şi că nu ni se spune nimic cu privire la miri. Tot ce ştim despre ei este că avuseseră gândul fericit de a-L invita pe Isus împreună cu ucenicii Lui. Dragi prieteni, Îl putem asocia noi pe Domnul cu fiecare împrejurare de-a noastră? Va fi El întotdeauna liber să ia parte la sărbătorile din familia noastră şi la momentele noastre de divertisment? Numai El ne va putea face parte de adevărata bucurie, căreia vinul îi este în Cuvânt o imagine. Cu toate acestea, tocmai apa „pentru curăţire“ este cea folosită pentru a produce acest vin al bucuriei. Aşa va fi şi cu Israel în timpul restaurării lui şi aşa este şi pentru noi: gustăm bucuriile spirituale numai în măsura în care mai întâi ne judecăm pe noi înşine.În felul omului este să servească „întâi vinul cel bun“ (v. 10). El se grăbeşte ca încă din tinereţe să profite de tot ce-i poate oferi viaţa – căci, cu vârsta, puţin câte puţin, vor veni grijile, necazurile, declinul, moartea. Vinul cel mai bun a fost pus primul. Isus lucrează altfel. El a rezervat pentru ai Săi bucurii eterne, care nu se pot compara cu fericirea deşartă de pe pământ. Să nu ne dorim altele!

De la Capernaum, Isus Se suie la Ierusalim. Paştele „iudeilor“ era aproape. Această sărbătoare nu mai are caracterul unei „zile solemne a Domnului“, nici a unei „adunări sfinte“ (Levitic 23.2; comp. cu Ioan 7.2), pentru că un trafic ruşinos umple Templul cu această ocazie. Negustorii vând acolo diverse animale necesare pentru jertfe. Indignat, Domnul curăţă casa Tatălui Său (v. 16).Prieteni creştini, trupul nostru este templul Duhului Sfânt. Dacă ne-am lăsat năpădiţi şi dominaţi de obiceiuri sau gânduri necurate, să-I dăm voie Domnului să pună ordine înăuntrul nostru şi să ne sfinţească. El este gelos pe afecţiunile noastre pentru Tatăl nostru.Oamenii despre care se vorbeşte în versetele 23-25 cred în Isus prin inteligenţă, fără ca inima lor să fie mişcată cu adevărat. Ei recunosc puterea Lui de a face minuni, dar nu aceasta era credinţa şi Isus nu Se încrede în ei. Căci credinţa vine din ce auzim ... prin Cuvântul lui Dumnezeu (comp. v. 22 cu Romani 10.17)! Perfecta cunoaştere pe care o are Isus cu privire la inima omului este o probă a divinităţii Sale (v. 25; citiţi Ieremia 17.9,10). Iar dragostea Lui nu s-a răcit, deoarece motivaţiile pentru a iubi se găsesc în El Însuşi, nu în oamenii spre care se exercită ea.

Temător, dar presat de nevoile sufletului, Nicodim urmează să-L întâlnească pe Cel care este Viaţa şi Lumina (cap. 1.4,5). Acest mai-mare al iudeilor, ilustru învăţător al lui Israel, află de la Învăţătorul venit de la Dumnezeu un adevăr pe cât de străin, pe atât de umilitor pentru el, anume că nici calităţile, nici cunoştinţele, nici vreuna din capacităţile sale omeneşti nu-i dau dreptul la Împărăţia lui Dumnezeu. Pentru că, de îndată ce păşim în lume prin naştere naturală, o altă naştere ne este necesară pentru a intra în acest domeniu spiritual, cel al familiei lui Dumnezeu!Găsim doi de „trebuie“ în răspunsul Domnului. Unul se aplică omului: „trebuie să fiţi născuţi din nou“. Celălalt, în opoziţie acerbă cu cel dintâi, se referă la Însuşi minunatul nostru Mântuitor: „trebuie să fie înălţat Fiul Omului...“. Înălţarea lui Isus Hristos prezentată pe cruce, dacă o privesc prin credinţă, mă salvează de la pierzarea veşnică (v. 14,15; comp. cu Numeri 21.8,9), iar dacă o contemplu, mă învaţă să cunosc dragostea lui Dumnezeu pentru lume (deci pentru mine personal) şi dovada supremă pe care a făcut-o prin aceasta. Lumea nu va fi judecată fără să fi fost mai întâi iubită. Întreaga evanghelie este cuprinsă în acest minunat verset 16! Este mijlocul de salvare pentru păcătoşi fără număr – şi acesta n-ar trebui niciodată să înceteze să ne copleşească sufletele!

Ucenicii lui Ioan au fost cumva geloşi văzând că învăţătorul lor îşi pierde din influenţă în favoarea Celuilalt (v. 26; cap. 4.1). Cu excepţia a doi dintre ei (unul fiind Andrei), care-l părăsiseră pe Ioan pentru a-L urma pe Isus (cap. 1.37), aceşti oameni nu înţeleseseră care era exact misiunea unui precursor. El era prietenul Mirelui. Iar ceea ce provoca nemulţumirea ucenicilor săi făcea, din contră, ca bucuria lui să fie împlinită (v. 29); el era fericit să se şteargă înaintea Domnului. Frumosul său răspuns ar trebui gravat ca o deviză în inima fiecăruia dintre noi: „El trebuie să crească, iar eu să mă micşorez“ (v. 30). Acest cuvânt este pentru Ioan ocazia de a-L preamări pe Domnul Isus: El este deasupra

tuturor nu prin autoritatea pe care I-o recunoşteau mulţimile, ci pentru că El vine din cer (v. 31). Şi nu vine ca un înger, ci ca Obiectul tuturor afecţiunilor Tatălui, ca Moştenitorul Lui (Evrei 1.2). O asemenea vizită pune la încercare întreaga omenire, împărţind-o în două grupe. Cei care cred în Fiul au încă de acum viaţa veşnică. Cât despre cei care nu cred – ce gând înspăimântător – mânia lui Dumnezeu rămâne asupra lor! De ce parte vă aflaţi voi? (cap. 20.31).

Nu numai pentru oameni onorabili, precum Nicodim, L-a dat Dumnezeu pe singurul Lui Fiu. Acest minunat „dar al lui Dumnezeu“ a fost făcut în mod gratuit păcătoşilor celor mai mizerabili. Ce tablou ne este zugrăvit aici! În smerirea Lui inimaginabilă, Fiul lui Dumnezeu Se aşază lângă această fântână ca un Om adevărat, încercat de oboseală şi de sete. Şi totuşi nu Se gândeşte decât la mântuirea făpturii Sale. Se apropie o femeie şi observaţi cum Isus începe aici, pentru a-i câştiga încrederea: îi cere un serviciu şi, coborând la nivelul ei, îi vorbeşte despre ce cunoştea ea. Însetată să găsească fericirea, această femeie băuse din multe izvoare dezamăgitoare ale acestei lumi. Căutase fericirea lângă cinci bărbaţi şi, de fiecare dată, a avut „o nouă sete“. Mântuitorul cunoaşte pentru ea o „apă vie“, al cărei izvor este chiar El (v. 10,13,14; comp. cu Ieremia 2.13,18 şi 17.13). Fără a-i cunoaşte natura, samariteanca se aşteaptă să primească de la El acest dar extraordinar. Cu toate acestea, este nevoie ca Domnul să pună mai întâi degetul pe ce nu era în regulă în viaţa acestei femei (v. 16-18). Pentru că nimeni nu poate fi fericit cât timp lumina lui Dumnezeu nu i-a pătruns conştiinţa! În Isus, harul şi adevărul sunt de nedespărţit (cap. 1.17).

Cea dintâi învăţătură pe care Domnul i-o dă acestei sărmane femei este nu cu privire la comportarea ei, ci la adorare, minunata slujbă la care sunt chemaţi toţi cei credincioşi. Unde, când şi cum trebuie adusă lauda? Religia formelor şi a ceremoniilor este dată deoparte; venise vremea – şi ea este acum – pentru închinarea „în duh şi în adevăr“ (v. 24). Cui şi prin cine trebuie adusă închinarea? Nu lui Iahve, Dumnezeului lui Israel, ci Tatălui, potrivit noii relaţii de copii ai lui Dumnezeu. Lor le este rânduit, de acum, să aducă lauda. Ei sunt numiţi „închinători adevăraţi“. Voi, care aţi fost căutaţi pentru acest scop, Îl veţi lipsi pe Domnul de rodul muncii Lui?După toate pe care tocmai le-a auzit, femeia îşi lasă găleata şi se grăbeşte să meargă să-L facă cunoscut în cetate pe Acela pe care L-a întâlnit. În ce-i priveşte pe ucenici, ei îşi arată incapacitatea de a intra în gândurile Învăţătorului lor. El Îşi adăpa energia şi bucuria numai din comuniunea cu Tatăl Său (v. 34) şi din perspectiva care-i stătea înainte. El vede deja secerişul viitor: mulţimea acelora pe care îi va răscumpăra (v. 35; comp. cu Psalmul 126.6).

Isus petrece două zile în mijlocul acestor samariteni dispreţuiţi, aşa cum era şi El Însuşi (comp. cu cap. 8.48). Şi ei cred în El nu numai datorită mărturiei femeii, ci şi în urma contactului personal cu „Mântuitorul lumii“ (v. 42; 1 Ioan 4.14). Să nu ne mulţumim niciodată cu experienţa altora atunci când este vorba de cunoaşterea Domnului Isus. Trebuie să-L întâlnim personal pe Mântuitorul lumii, pentru ca El să fie şi Mântuitorul nostru.Isus pleacă apoi în Galileea. Acolo întâlneşte un slujbaş împărătesc, neliniştit pentru fiul său grav bolnav şi stăruind ca Învăţătorul să vină să-l vindece. Acest om este departe de a avea marea credinţă a centurionului roman din aceeaşi cetate, Capernaum, care nu se socotea vrednic să primească vizita Domnului şi care gândea că un singur cuvânt era suficient pentru vindecarea robului său (Luca 7.7). Isus începe prin a-i răspunde acestui tată neliniştit că a avea credinţă înseamnă a te încrede simplu în cuvântul Lui şi fără a avea nevoie să vezi, orice-ar fi (v. 48; comp. cu cap. 2.23). Pentru a-l pune deci la încercare pe acest om, Domnul nu coboară cu el. Şi puterea morţii este oprită de puterea vieţii venite de sus (1 Ioan 5.12).

Această scăldătoare, Betesda (casa milei), reprezenta vechiul legământ. Le trebuia putere acelor infirmi pentru a se arunca în apa binefăcătoare, iar pentru a avea această putere, ei ar fi trebuit ... să fie deja vindecaţi! În mod similar, legea nu poate da viaţă decât aceluia care o împlineşte şi, totodată, nimeni nu este în stare să o împlinească, fără ca mai întâi să fi primit însăşi viaţa divină. Ne-am putea întreba de ce, din această mulţime de infirmi, de orbi, de şchiopi, Isus nu pare să Se fi ocupat decât de acest paralitic. Deoarece, pentru a fi beneficiarii harului Său, sunt necesare două condiţii: trebuie făcută dovada dorinţei, precum şi cea a nevoii! Aceleaşi sentimente sunt şi cele care reies din întrebarea Domnului, „Vrei să te faci sănătos?“, precum şi din răspunsul acestui nefericit: „N-am pe nimeni ...“. Întotdeauna depăşit de altul în scăldătoare, întreaga sa viaţă mizerabilă nu fusese decât dezamăgire peste dezamăgire. Fără-ndoială că odinioară contase pe ai săi sau pe prieteni săritori, dar aceia demult fuseseră descurajaţi. I-au trebuit nu mai puţin de treizeci şi opt de ani pentru a-şi pierde şi cele din urmă iluzii. Acum nu mai are pe nimeni: Îl poate avea deci pe Isus. Prietene încă neîntors la Dumnezeu, nu mai aştepta să treacă timpul pentru a înţelege că singur Isus te poate mântui! Doreşti însă cu adevărat să fii aşa?

Ura iudeilor Îi oferă lui Isus un nou prilej de a revela câteva din gloriile Sale: 1. Lucrarea Sa de dragoste pentru a ridica păcatul lumii (v. 17; cap. 1.29); în mijlocul ruinii creaţiei Sale, Fiul, asemeni Tatălui, nu-Şi poate îngădui odihnă. 2. Afecţiunea infinită a Tatălui pentru acest Fiu căruia Îi împărtăşeşte toate gândurile Sale (v. 20; cap. 3.35). 3. Puterea de viaţă care este în El şi prin care dă acum viaţă veşnică celor care cred în El (v. 24); într-un ceas încă viitor, El Îşi va exercita această putere pentru învierea morţilor (v. 28,29). 4. Judecata care Îi va fi încredinţată în calitatea Sa de Fiu al Omului (v. 22,27). 5. De asemenea, în versetele 19 şi 30, ascultarea Sa! Ce valoare capătă ea câtă vreme este împlinită chiar de Acela care are El Însuşi dreptul să fie ascultat de întreaga creaţie (v. 23)!Dacă Domnul vorbeşte despre propriile Sale glorii, El o face tocmai pentru că ele sunt strâns legate de cele ale Tatălui Său. A nu-L onora pe Fiul înseamnă a-L ofensa pe Cel care L-a trimis (v. 23; vezi 1 Ioan 2.23).În prezenţa tuturor perfecţiunilor Mântuitorului nostru, nu putem decât să ne prosternăm în admirare (v. 20b) şi în adorare.

Isus răspunde la necredinţa iudeilor invocând patru mărturii în favoarea Sa: cea a lui Ioan (v. 32-35), cea a propriilor Sale lucrări (v. 36), cea a Tatălui, care la Iordan Îl desemnase pe Fiul Său preaiubit (v. 37), şi cea a Scripturilor (v. 39). În cărţile lui Moise se vorbeşte deseori despre Mesia (v. 46; vezi de ex. Geneza 49.10,25; Numeri 24.17), dar iudeii, deşi pretindeau că-l venerează pe Moise, nu credeau deloc cuvintele sale, pentru că-L respingeau pe Cel pe care-L vestise el (v. 46; Deuteronom 18.15). Ei vor fi gata, în schimb, să-l primească pe Antihrist (v. 43).„Cercetaţi Scripturile“, recomandă Domnul Isus. Prin ele vom putea înainta în cunoaşterea Persoanei Sale infinite.A primi glorie de la oameni şi a căuta aprobarea lor constituie o formă de necredinţă (v. 44). Pentru că Dumnezeu declară că noi nu suntem nimic (Galateni 6.3) şi că nu avem nimic cu care ne-am putea lăuda (2 Corinteni 10.17)! Însă, în loc să acceptăm acest adevăr, ne complacem în părerile bune pe care alţii le-ar putea avea despre noi. Isus nu căuta deloc glorie din partea oamenilor (v. 41; comp. cu Pavel, în 1 Tesaloniceni 2.6) şi noi am putea să-L imităm, dacă avem în noi dragoste pentru Dumnezeu şi dorinţa de a-l fi plăcuţi Lui (comp. cu v. 42).

Mulţimile L-au urmat pe Domnul Isus, însă atrase mai mult de puterea Lui, decât de harul Lui şi de toate perfecţiunile Sale morale. Ori una nu merge fără celelalte; încă o dată, Isus le va manifesta împreună în această scenă a înmulţirii pâinilor. Băieţelul menţionat în versetul 9 ne vorbeşte că la orice vârstă putem face ceva pentru Domnul şi pentru binele celorlalţi. El pare a fi singurul care s-a gândit la propria hrană. Acceptând să pună la dispoziţia Domnului puţinul pe care-l avea, el devine mijlocul de a putea fi hrăniţi cinci mii de bărbaţi. Atunci când Domnul doreşte să Se folosească de noi, nu trebuie să ne eschivăm pe motiv că suntem tineri sau că nu avem suficiente resurse; El va şti cum să le întrebuinţeze (Ieremia 1.6,7).După această minune, vor să-L ia (cu forţa) pe Isus, „ca să-L facă împărat“. Dar El nu poate primi împărăţia din mâinile oamenilor (cap. 5.41), cum n-a putut s-o primească nici de la Satan (Matei 4.8-10), pentru că Dumnezeu este Cel care Îl face

Împărat (Psalmul 2.6).În sfârşit, într-o altă scenă, luminată în totul doar de puterea şi de harul Său, Îl vedem venind pe marea agitată ca să-Şi întâlnească ucenicii şi să le risipească teama.

Domnul nu Se înşelase. Aceste mulţimi veneau după El pentru un motiv «prea comun»: ele sperau că El va continua să le dea pâine. De asemenea, le invită să lucreze pentru cer (v. 27). Să ne întrebăm dacă şi munca noastră are în vedere întâi lucrurile de sus, care ne hrănesc sufletul şi care rămân, sau pe cele de pe pământ, care sunt sortite pieirii.Să însemne aceasta că trebuie să facem lucrări pentru a fi mântuiţi? Şi astăzi mulţi mai cred aşa în creştinătate (comp. cu v. 28). Cuvântul însă ne spune: „prin har sunteţi mântuiţi, prin credinţă; ... nu din fapte, ca să nu se laude nimeni“ (Efeseni 2.8,9). Dumnezeu nu recunoaşte decât o lucrare care-i permite omului să se apropie de El, anume a crede în Mântuitorul pe care El ni L-a dat (v. 29). Totul vine de la El: Apa vie (Duhul Sfânt – cap. 4.10) şi „Pâinea vieţii“ (Hristos Însuşi – v. 35). Atunci cum se face că inimile noastre nu sunt satisfăcute în mod continuu? Nu-Şi respectă Domnul promisiunile? (v. 35; cap. 4.14). Cu siguranţă, nu! Din partea noastră însă, noi nu ne îndeplinim întotdeauna condiţia: „cel care crede în Mine – spune Isus – nu va înseta niciodată“. Avem nevoie de credinţă atât pentru a fi mântuiţi, cât şi pentru a ne putea adăpa, în fiecare zi, din toată plinătatea Sa.

„Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară“, promite cu tandreţe Mântuitorul (v. 37). Să mergem la El, dacă nu am făcut-o deja până acum; El nu respinge pe nimeni!Dar, pentru a veni la Isus, este necesar ca în inimă să fie împlinită o lucrare a Duhului Sfânt. Omul nu poate face niciun pas către Dumnezeu, dacă El nu îl atrage (v. 44).Nu este deci vina mea că nu m-am întors la Dumnezeu, va răspunde poate vreunul.Dimpotrivă, sunteţi deplin răspunzători să lăsaţi această lucrare divină să fie făcută în voi! Chiar în acest moment, Dumnezeu vă atrage la El. Nu vă mai împotriviţi Lui.Harul pe care Isus îl îndreaptă către păcătos este expresia propriei Sale dragoste; ea face parte însă din voia lui Dumnezeu, care este să dea viaţă făpturii Sale (v. 40). Şi Isus venise tocmai pentru a împlini această voie şi pentru nimic altceva (v. 38; comp. cu Evrei 10.9: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta“).Omul are un trup şi un suflet, de aceea, el nu poate trăi numai cu pâine, hrana trupului. Sufletul are şi el nevoie de hrană, iar singura hrană potrivită este Cuvântul divin, Pâinea din cer, Hristos Însuşi (Luca 4.4).

În ciuda promisiunii pe care Dumnezeu le-o făcuse, copiii lui Israel, descoperind mana în pustiu, se întrebau unul către altul: „Ce este aceasta?“ (Exod 16.15). Aceeaşi necredinţă se arată şi la descendenţii lor. Ei discută aprins între ei pe tema hranei neobişnuite despre care le-a vorbit Isus: carnea şi sângele Lui, adică moartea Lui. Un Hristos viu pe pământ nu este suficient pentru a face sufletul nostru să trăiască. Trebuie să ne însuşim moartea Lui (în sens figurat, să mâncăm trupul Lui şi să bem sângele Lui), pentru a avea viaţă veşnică. Apoi trebuie în fiecare zi să ne identificăm cu El în moartea Lui. Noi suntem morţi împreună cu El în ce priveşte lumea şi păcatul. Omul firesc nu poate pricepe aceasta. El vrea mai bine un model, în timp ce îi este prea greu să-şi recunoască starea de condamnare despre care îi vorbeşte moartea lui Hristos.În loc să-L întrebe pe Domnul, mulţi pretinşi a fi ucenici ai Săi s-au îndepărtat, şocaţi de cuvintele Lui. El n-a căutat să-i reţină «îndulcind» adevărul. Le încearcă însă inima celor rămaşi: „Şi voi vreţi să plecaţi?“„Doamne, la cine să ne ducem?“, este frumosul răspuns al lui Petru. De ar putea fi acesta şi răspunsul nostru (v. 67,68; Evrei 10.38,39)!

Fraţii lui Isus făceau parte dintre aceia care nu credeau, pentru că ei căutau gloria care vine de la oameni (v. 4,5; comp. cu cap. 5.44). Contau pe faptul că popularitatea Lui se răsfrângea şi asupra familiei lor, în timp ce, dacă ar fi crezut că El era Fiul lui Dumnezeu, puteau lesne măsura distanţa care-i separa de El (citiţi Luca 8.21 şi 2 Corinteni 5.16). Mai târziu, fraţii Domnului au crezut în El şi sunt găsiţi printre ucenici (Fapte 1.14).Principiul lor aplicat aici este al oricărui om: acela de a-şi valorifica darurile şi capacităţile în folosul său, pentru a se face cunoscut şi onorat (v. 4). Spre deosebire de acesta, Domnul n-a încetat niciodată să caute „gloria Celui care L-a trimis“ (v. 18). Şi El nu Se suie la sărbătoare decât la ceasul ales de Dumnezeu. Cât de departe suntem noi de acest Model desăvârşit! Multe din necazurile noastre vin fie pentru că ne grăbim să acţionăm, fie pentru că întârziem să ascultăm de poruncile lui Dumnezeu. Versetul 17 ne aminteşte, de asemenea, că supunerea faţă de această voie a lui Dumnezeu este, pentru fiecare în parte, mijlocul de a cunoaşte adevărul.La Ierusalim, Isus îi întâlneşte pe aceşti iudei plini de ură care căutau să-L omoare, de când fusese vindecat paraliticul din Betesda într-o zi de sabat (v. 1; cap. 5.16).

Versetul 25, comparat cu versetul 20, dă la iveală ipocrizia acestor iudei. Ca şi astăzi, ce raţionamente deşarte se fac despre Isus! Fiecare îşi dă cu părerea, opinia conducătorilor este luată în dezbatere… În realitate, dacă prezenţa şi cuvintele Domnului stârnesc o astfel de tulburare, este pentru că aceşti oameni sunt răscoliţi în interiorul lor de această voce despre care simt, deşi nu mărturisesc, că este a lui Dumnezeu (comp. cu v. 28). Ei încearcă să scape de ea, amăgindu-se cu gândul că acest Galileean nu poate fi Hristosul, pentru că-I cunosc familia şi locul de naştere. Într-adevăr, „Mă ştiţi“, le răspunde Isus; şi chiar mai mult, cât voi nici nu gândiţi; conştiinţa voastră vă spune că „Eu sunt“ şi ea vă acuză.Este atât de solemn să-L auzi pe Domnul strigând acestor mulţimi (v. 28,37; comp. cu Proverbe 8.1 şi 9.3). Nimeni nu poate spune astăzi că nu le-a auzit.„Unde sunt Eu, voi nu puteţi veni“ (v. 34), le spune Domnul tuturor celor necredincioşi. Cât despre ai Săi, ei au însă din partea Lui o promisiune inestimabilă: „Vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi“ (cap. 14.3). Cititorule, care dintre aceste două cuvinte ţi se pot adresa ţie? Unde vei fi tu în veşnicie?

Aceste capitole, 6 şi 7, ne fac să ne gândim, respectiv, la capitolele 16 şi 17 din Exod. În capitolul 6, Domnul Isus Se prezenta ca fiind adevărata Pâine venită din cer, căreia mana nu îi era decât un simbol. Acum El este înaintea noastră ca stânca din Exod 17, din care apa vie ţâşneşte îmbelşugat. Isaia, în capitolul său 55, invita pe „oricine însetează“ să vină la apele harului. Aici însă, Însuşi Domnul strigă: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea“ (v. 37). Şi credinciosul, umplut de Duhul Sfânt, devine un canal pentru binecuvântarea altora (v. 38).Dar – ce trist – la orice răspuns apar noi contestări! Este ca şi cum oameni însetaţi, aflaţi în faţa unui izvor curat, în loc să bea, s-ar apuca să discute compoziţia chimică a apei sau originea ei.Capitolul se încheie prezentându-ne două mărturii pentru Domnul făcute înaintea fariseilor. Slujbaşii (aprozii) trimişi să-L prindă sunt nevoiţi să recunoască faptul că nu sunt cuvinte omeneşti cele rostite de El: „Niciodată n-a vorbit vreun om aşa, ca Omul acesta“ (v. 46). Apoi Nicodim este cel care, cu timiditate, pledează în favoarea Celui cu care, în capitolul 3, avusese o întrevedere de neuitat.

Este o cursă foarte subtilă cea cu care cărturarii şi fariseii se gândesc să-L prindă pe Domnul Isus. Prin El au venit împreună harul şi adevărul (cap. 1.17). Dacă El o condamnă pe această femeie vinovată, unde este harul pe care toţi îl cunosc (Luca 4.22)? Dacă o cruţă, nu este aceasta în detrimentul adevărului, în contradicţie cu legea? În înţelepciunea Lui perfectă, Isus le arată că această lege îi atinge pe toţi. Am putea-o compara cu o sabie fără mâner care-l răneşte întâi pe cel care o foloseşte. Însă, în loc să-şi mărturisească păcatele care le revin în memorie, acuzatorii se retrag unul după altul, peste măsură de încurcaţi (Iov 5.13). „Lumina lumii“ este înaintea lor (v. 12), dar „oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina“ (cap. 3.19), precum acele insecte care, atunci când ridici piatra sub care se adăpostiseră, fug să se ascundă în altă parte. Atunci singurul care, fiind fără păcat, ar fi avut dreptul să exercite judecata îi declară femeii: „Nici Eu nu te condamn“. El adaugă: „Du-te şi să nu mai păcătuieşti“ (v. 11). Multe persoane se străduiesc ca prin propria lor purtare să fie vrednice de iertarea lui Dumnezeu, în timp ce Domnul începe prin a ierta şi numai după aceea porunceşte „să nu mai păcătuieşti“ (comp. cu cap. 5.14, cu Psalmul 130.4 şi cu 1 Ioan 3.9).

Iudeii Îi declaraseră Domnului că mărturia Lui nu era adevărată (v. 13). La ce bun Îl întreabă acum cine este? (v. 25). El nu poate să le dea alt răspuns decât: „Întocmai ceea ce vă şi spun“ (unele ms. ad. „de la început“). Cuvintele Lui sunt expresia perfectă a ceea ce este El (Psalmul 17.3). Este suficient să ne gândim, prin contrast, la diferenţa care este între ceea ce noi spunem şi arătăm altora şi ceea ce suntem în realitate. Tot ceea ce Isus spunea şi făcea era în perfectă armonie cu gândul Tatălui Său. „Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui“ (v. 29), poate afirma El! Ce Model inegalabil şi pe care totuşi noi trebuie să căutăm să-L imităm!Celor care cred în El, Isus le vesteşte o eliberare deplină. Iudeii care sunt acolo protestează: „N-am fost robi nimănui niciodată“ (v. 33), uitând printr-un ciudat lapsus, sau mai curând din mândrie, de istoria lor în Egipt, de Babilon … şi de prezenta stăpânire romană. Aşa este omul: nu este dispus să admită că este robit de păcat şi-şi închipuie că este liber să facă ce vrea (2 Petru 2.19).Să recunoaştem, dragi prieteni, starea cumplită în care am fost găsiţi, dar să reţinem şi adevărata libertate în care Fiul ne-a aşezat, în calitate de copii ai lui Dumnezeu!

În capitolul 5.45, Domnul le arătase iudeilor inconsecvenţa lor: în timp ce făceau apel la Moise, înseşi scrierile acestuia îi acuzau. Aici ei îşi reclamă calitatea de fii ai lui Avraam, în timp ce lucrările lor erau cele ale diavolului, care este mincinos şi ucigaş de la început. Auzim uneori spunându-se: aşa tată, aşa fiu (comp. cu Ezechiel 16.44), şi Domnul confirmă că după faptele noastre se poate vedea ai cui copii suntem (comp. cu 1 Ioan 3.7-10). Pe pământ există doar două mari familii: cea a lui Dumnezeu şi cea a diavolului. Fiecare trebuie să ştie căreia dintre acestea îi aparţine. Faptul de a fi copii din părinţi creştini nu conferă mai multe drepturi înaintea lui Dumnezeu decât le dădea acestor iudei orgolioşi titlul lor de descendenţi ai lui Avraam; dimpotrivă, atrage o responsabilitate mai mare.„Ai demon“, repetă aceşti mizerabili (v. 48 şi 52; comp. cu cap. 7.20 şi 10.20). Din nou admirăm răbdarea Domnului Isus: în faţa acestor insulte, El lasă Tatălui grija răzbunării gloriei Sale. Şi prin aceasta, El este măreţul nostru Model. Singura noastră preocupare trebuie să fie aceea de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi de a păzi Cuvântul Său (v. 55). „Eu sunt“ declară Isus în versetul 58. Nu numai „eram înainte de Avraam“, ci „Eu sunt veşnic“ (comp. cu Exod 3.14)!

Evanghelia lui Ioan este cea a întâlnirilor personale cu Domnul: Nicodim, samariteanca, paraliticul de la Betesda, … bărbaţi şi femei cu diferite poziţii sociale au de-a face cu Isus în mod individual. A avut fiecare dintre noi o astfel de întrevedere particulară cu Isus?Acest orb din naştere ilustrează starea noastră naturală. Păcatul ne-a făcut incapabili să vedem lumina lui Dumnezeu. Vederea noastră morală şi spirituală este întunecată încă de la naştere. Dumnezeu trebuie să ne deschidă ochii asupra stării noastre, asupra cerinţelor sfinţeniei Sale, asupra lumii … Nu ca urmare a vreunui păcat deosebit de grav i-a pedepsit Dumnezeu pe acest om şi pe părinţii lui, ci această infirmitate va fi un prilej pentru Isus să facă să strălucească harul Său. Tina pe care o face este o imagine a umanităţii Sale prezentate omului. Pentru a putea vedea însă, tina trebuie să fie spălată: Cuvântul (apa) i-L revelează pe Hristos ca fiind Trimisul lui Dumnezeu (Siloam înseamnă Trimis). Orbul s-a dus crezând şi s-a întors văzând (v. 7). Este apoi vorba de mărturia sa. Vecinii, cei care-l cunosc, se miră: Este oare cu putinţă să fie el? O întoarcere la Dumnezeu nu poate trece neobservată. A noastră ne-a produs ea în viaţă o schimbare văzută de toţi?

Orbul vindecat constituie pentru farisei un martor supărător al puterii lui Isus. Ei caută deci să smulgă întâi de la el sau de la părinţii lui un cuvânt care să le permită să conteste această minune; iar când le este imposibil să o mai nege, încearcă să-L denigreze pe Cel care a înfăptuit-o şi să arunce dispreţ asupra Lui (cap. 8.49). „Noi ştim că Omul acesta este păcătos“ (v. 24), afirmă ei, deşi, cu puţin înainte, Domnul le pusese întrebarea: „Cine dintre voi Mă dovedeşte de păcat?“ (cap. 8.46).Este o mare diferenţă între orbul vindecat şi părinţii lui. Aceştia ţineau mai puţin la adevăr decât la poziţia lor religioasă. A-L recunoaşte pe Isus ca fiind Hristosul şi a avea parte de aceeaşi respingere ca şi El este mai mult decât pot ei suporta. Se tem de ruşine şi de dispreţ – şi cât de mulţi le seamănă astăzi! Fiul lor, din contră, nu se jenează de părerile semenilor. De aceea, fariseii nu ajung să-i clatine umila lui încredere în Cel care l-a vindecat. El trecuse din întuneric la lumină; aceasta nu era pentru el o teorie sau o doctrină; era un fapt, o certitudine. „Eu una ştiu – spune el simplu – că, fiind orb, acum văd“ (v. 25). Putem spune şi noi împreună cu el aceste cuvinte?

Spre binele lui este dat afară de farisei orbul vindecat, pentru că acolo Îl întâlneşte pe Acela care fusese respins înaintea lui şi care de asemenea a fost scos din templu, la sfârşitul capitolului precedent. Acum acest om va putea face un mare pas înaintând în adevăr şi cunoscând nu numai puterea lui Isus, ci şi Persoana Sa: Acela pe care Îl distinsese ca profet (v. 17) este „Fiul lui Dumnezeu“ (v. 35-37). Mulţi se mulţumesc să se ştie salvaţi, însă rămân ignoranţi cu privire la Salvatorul – aceasta poate pentru că sunt încă reţinuţi în sisteme religioase, neavând făcută experienţa prezenţei Domnului acolo unde El a promis-o (Matei 18.20). Pretinzând că văd bine, aceşti farisei se lasă orbiţi de ura şi de orgoliul lor religios. În capitolul 8, ei respinseseră Cuvântul Domnului; în capitolul 9, ei nu vor lucrarea Lui. Dar El nu are nimic de-a face cu ei. Îşi cheamă oile pe nume, le scoate afară şi merge înaintea lor. Totuşi, n-ar putea oare oile să se înşele, urmând un străin care să le ducă în rătăcire? Nicidecum! Ele au un mijloc sigur de recunoaştere a Aceluia căruia Îi aparţin: glasul Său bine cunoscut. Este el familiar fiecăruia dintre cititorii noştri?

În această evanghelie nu întâlnim parabole. Acela care este „Cuvântul“ Se adresează oamenilor printr-un limbaj direct. În schimb, ce preţioase imagini şi comparaţii foloseşte Domnul pentru a ni Se descoperi! Vedeţi pasajele în care El afirmă: „Eu sunt …“ (6.35,48,51; 8.12; 10.7,9,11,14; 11.25; 14.6; 15.1,5). „Eu sunt uşa oilor“, spune El în versetul 7 şi în versetul 9. Pentru a fi mântuiţi, este necesar să intrăm „prin El“ (comp. cu Efeseni 2.18). Dar noi avem nevoie să fim şi conduşi. Lăsaţi de capul nostru, suntem precum oaia, animal lipsit de inteligenţă, care se rătăceşte atunci când nu este condusă (citiţi Isaia 53.6). În contrast cu oamenii plătiţi, cu hoţii şi cu tâlharii, abili în a pustii sufletele, Isus Se prezintă aşadar ca Păstorul cel bun (v. 11 şi 14). Şi, în acest sens, aduce două dovezi. Cea dintâi este darul de bunăvoie al vieţii Sale pentru a-Şi răscumpăra oile, mărturie supremă a dragostei Sale pentru ele şi totodată – să nu uităm – motiv al dragostei Tatălui pentru El (v. 17).Cea de-a doua dovadă este cunoaşterea pe care El o are faţă de oile Sale şi, reciproc, pe care ele o au faţă de Păstorul lor (v. 14). O legătură atât de strânsă confirmă drepturile pe care le are asupra turmei şi asupra inimii fiecăruia dintre noi.

Plini de rea-credinţă, iudeii Îl iau din nou la întrebări pe Domnul: „Dacă Tu eşti Hristosul, spune-ne deschis!“ (v. 24). Iar El nu numai că le-o spusese (de exemplu, cap. 8.58), ci le-o şi arătase (v. 25,32,37,38). De acum încolo, activitatea Sa va fi rezervată turmei Sale. Oile Îi aparţin de drept, în primul rând pentru că Tatăl I le-a dat Lui în mod expres (v. 29), apoi pentru că El le-a răscumpărat. Şi preţioasele versete 27 şi 28 ne spun pe de o parte ce face El pentru oile Lui, anume că le dă viaţă veşnică, le conduce şi le ţine la adăpost în mâna Lui, şi, pe de altă parte, ce le caracterizează, faptul că ascultă de glasul Lui şi că Îl urmează. Nu este acesta răspunsul potrivit la dragostea Lui minunată?Încă o dată iudeii caută să-L ucidă cu pietre (cap. 8.59), acuzându-L acum de blasfemie. „Om fiind, Te faci pe Tine Însuţi Dumnezeu“ (v. 33), pretind ei. Aceasta era, într-adevăr, ambiţia celui dintâi Adam şi este, de atunci, a tuturor urmaşilor lui: de a fi egali cu Dumnezeu. Dar Isus a urmat tocmai calea inversă: „Fiind în chip de Dumnezeu …“, „la înfăţişare fiind găsit ca un om, S-a smerit“ (Filipeni 2.6-8).„Mulţi au crezut în El acolo“ – concluzionează totuşi versetul 42 (ca şi cap. 8.30) – devenind fericitele Sale oi.

În neliniştea lor, cele două surori din Betania I-au adresat Prietenului divin o rugăciune care ne poate servi drept model: „Doamne, iată, acela pe care-l iubeşti este bolnav“ (v. 3). Numindu-L Domn, ele Îi recunosc autoritatea şi nu-şi permit să-I dicteze, de exemplu: vino să-l vindeci!

Ele expun simplu cazul care le preocupa. De asemenea, ele cunoşteau dragostea Lui şi la aceasta fac apel. Totuşi, această afecţiune nu-I impune lui Isus să plece imediat în Iudeea, după cum nici intenţiile criminale ale iudeilor nu-L împiedică să meargă acolo când a sosit momentul. El nu Se lasă condus de sentimente, cum facem noi adesea, nici oprit de teama de oameni. Ascultarea de Tatăl Său este singura care-I dirijează paşii. Prin această întârziere, gloria lui Dumnezeu va străluci şi mai mult, pentru că Lazăr este deja de patru zile în mormânt atunci când Domnul Isus ajunge în Betania. Ne aflăm uneori în faţa unor persoane încercate de doliu. Şi resimţim atunci totala insuficienţă a compasiunii omeneşti (asemenea celei a iudeilor din v. 19). Totul se schimbă însă când ne îndreptăm privirile spre Cel care este „Învierea şi Viaţa“. Atunci înţelegem plinătatea valorii lucrurilor veşnice.

Marta înţelege că sora ei poate pătrunde mai bine decât ea gândurile Domnului. O cheamă. Maria însă nu poate decât să spună şi ea: „Doamne, dacă ai fi fost aici …“ (v. 32; comp. cu v. 21). Ea nu ştie să privească decât în urmă, ca multe persoane aflate în doliu. Isus, cu inima strânsă, cere să fie condus la mormânt. Şi Îl vedem plângând. Oare nu ştia El ce avea să facă? Sigur că ştia, însă, în prezenţa ravagiilor morţii şi a tragicelor ei influenţe asupra spiritului oamenilor, Fiul sfânt al lui Dumnezeu este copleşit de durere, de tulburare, de mâhnire. Da, acolo este Învingătorul morţii, însă, pentru ca gloria lui Dumnezeu să strălucească înaintea mulţimii care avea să fie martoră, trebuie din nou constatat cum se cuvine stadiul de alterare al lui Lazăr (v. 39) şi, de asemeni, ca mai întâi Domnul să atribuie puterea Sa unei acţiuni a harului Celui care L-a trimis (v. 41,42). Numai atunci puternicul Său strigăt de poruncă face să iasă mortul din mormânt, încă înfăşurat în fâşiile sale de pânză… Ce înfiorare pentru întreaga asistenţă! Cât despre noi, să reţinem promisiunea pe care Domnul i-o face Martei: „dacă vei crede, vei vedea …“ – poate nu exact ce speri, dar cu siguranţă – „gloria lui Dumnezeu“ (v. 4 şi 40).

Dumnezeu a răspuns Fiului Său nu numai înviindu-l pe Lazăr, ci deopotrivă aducând la credinţa în El pe mulţi martori aflaţi în faţa acestei scene minunate (v. 42b; v. 45). Această minune însă, cea mai mare dintre cele pe care le relatează această evanghelie şi ultima înaintea propriei Sale învieri, este şi cea care decide moartea Lui, pentru că, începând „din ziua aceea“ au loc sumbrele uneltiri care culminează cu crima (v. 53). Iudeii răspund astfel la întrebarea pe care Domnul le-o pusese în capitolul 10.32.Preoţii par a se teme ca nu cumva poporul, urmându-L pe Isus, să atragă atenţia romanilor şi astfel, represaliile lor, când, din contră, respingerea Domnului este cea care va fi, patruzeci de ani mai târziu, cauza distrugerii locului lor de cult (Ierusalimul) şi a naţiunii lor de către romani (v. 48).Dumnezeu permite ca profeţia lui Caiafa să depăşească infinit gândurile acestui om sfidător şi rău. Isus Îşi va da viaţa pentru naţiune (pentru că Israel va fi restaurat mai târziu), precum şi pentru a-i aduna „într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi“ (v. 52). Satan răpeşte şi împrăştie (comp. cu cap. 10.12), în timp ce, prin lucrarea Sa, Isus adună de aici, de jos, pe cei care fac parte din familia lui Dumnezeu.

În acest tablou emoţionant, zugrăvit de primele trei versete (1-3), sunt figurate diferite aspecte ale închinării: prezenţa Domnului, comuniunea, mărturia, slujirea sfântă, lauda. Nu este vorba de o sărbătoare în cinstea lui Lazăr: Isus este centrul acestei adunări: Lui „I-au pregătit deci o cină“. Şi singurul titlu dat lui Lazăr pentru a fi la masă cu El era acela de mortul care a primit o viaţă nouă (cum este cazul tuturor celor răscumpăraţi). Acest om nu spune nimic, nu face nimic, ci pur şi simplu este aici viu, prezenţa lui fiind îndeajuns pentru a le aminti tuturor ceea ce a făcut Domnul pentru el. Marta slujeşte şi activitatea ei este aici în totul cum se cuvine (spre deosebire de Luca 10.40). De asemenea, Maria răspândeşte parfumul care este „de mare preţ“ şi pentru inima Mântuitorului şi care umple casa, imagine a adorării exprimate în comun de răscumpăraţii recunoscători. Cel necredincios nu are decât dispreţ pentru o asemenea închinare şi, în fond, aceasta se întâmplă pentru că el onorează un alt dumnezeu: banul (v. 6).În versetul 10 îl vedem pe Lazăr asociat cu Domnul Isus ca ţintă a urii oamenilor.Apoi asistăm la intrarea solemnă a Împăratului lui Israel în cetatea Sa, Ierusalim, precedată de reputaţia atât de trecătoare pe care o dăduse marea Sa minune.

În vechile morminte egiptene s-a găsit grâu vechi, de mii de ani, capabil încă să germineze. Dar, deşi s-a scurs mult timp şi deşi a fost conservat în vase foarte preţioase, acest grâu nu s-a putut înmulţi acolo. Ca să poată răsări spice încărcate de boabe asemănătoare cu sămânţa, trebuia ca aceasta să fie pusă în pământ, să fie sacrificată. Aceasta este imaginea pe care o foloseşte Isus pentru a vorbi despre moartea Lui. Dorinţa de a-L vedea, exprimată de greci, I-a purtat gândurile spre consecinţele minunate ale lucrării Sale de la cruce: binecuvântarea naţiunilor sub domnia universală a Fiului Omului; multe roade (v. 24b); judecarea lui Satan (v. 31); toţi oamenii atraşi la El Însuşi (v. 32). Prin faţa sufletului Său sfânt trece însă şi acest ceas încărcat de suferinţe. El Se îndreaptă către Dumnezeu, care-l răspunde din cer prin promisiunea învierea (v. 28).Pentru poporul iudeu sosise amurgul. Lumina avea să dispară la orizont: Isus urma să-i părăsească (v. 35; Ieremia 13.16). Ziua de astăzi, o zi de har, este şi ea pe sfârşite. Se apropie clipa când nu va mai fi posibil să crezi (comp. cu v. 40). A fost pentru Isus un solemn „acum“ (v. 27,31). Pentru noi, acum este timpul să credem în El.

Odată cu capitolul 12 se încheie şi o mare diviziune a acestei evanghelii, pentru că, într-adevăr, începând cu capitolul 13, Domnul Se va adresa numai ucenicilor Săi.Aici avem cele din urmă cuvinte adresate poporului. De acum înainte, acesta va fi împietrit ca naţiune, conform profeţiei lui Isaia. Vedem cum se verifică versetul 11 din capitolul 1: „A venit la ai Săi (în Israel) şi ai Săi nu L-au primit“. De asemenea este confirmat şi versetul următor; unii L-au primit şi, pentru acest motiv, au primit dreptul de a fi copii ai lui Dumnezeu (cap. 1.12). „Chiar dintre mai-mari, mulţi au crezut în El“, fără totuşi a avea îndrăzneală să-şi mărturisească credinţa. Şi motivul ne este dat: „au iubit mai mult gloria oamenilor decât gloria lui Dumnezeu“ (v. 43). Noi, cărora ne lipseşte un asemenea curaj de a ne mărturisi credinţa, să ne întrebăm dacă uneori nu se întâmplă aceasta din acelaşi motiv.Pentru ultima dată, Isus afirmă public şi solemn caracterul divin al slujbei Sale. El este Trimisul lui Dumnezeu şi în acelaşi timp „întipărirea fiinţei Tatălui“ (v. 44,49; Evrei 1.3). Niciunul din cuvintele Sale nu este altceva decât expresia absolută a gândului divin. Să meditǎm la acest exemplu minunat şi, la rândul nostru, să învăţăm de la El deopotrivă ce trebuie să vorbim şi cum să vorbim (v. 49).

Pentru inima Domnului, moartea Lui însemna mai întâi „să plece din lumea aceasta la Tatăl“ (v. 1; comp. cu 16.28). Îi lăsa însă pe aceia pe care-i iubea într-o lume plină de corupţie şi de violenţă. Şi, aşa cum un călător mergând pe drum are picioarele pline de praf, credincioşii, deşi având „tot trupul spălat“ (v. 10) prin sângele crucii (Apocalipsa 1.5), sunt, prin contactul lor necontenit cu răul, expuşi întinării în gânduri, în cuvinte şi în fapte. Dar Domnul S-a îngrijit cu credincioşie şi de aceasta, pentru că veghează la sfinţenia practică a alor Săi. Ca mare preot suveran, El le spală picioarele, altfel spus, îi curăţă făcându-i să se judece continuu în lumina Cuvântului (apa) aplicat conştiinţelor lor (Efeseni 5.26; Evrei 10.22). Această slujbă a dragostei trebuie s-o exersăm şi noi unii pentru alţii. În umilinţă, punându-ne la picioarele lor, avem să le arătăm fraţilor noştri, prin Cuvânt, în ce au greşit sau care sunt pericolele la care se expun (Galateni 6.1). Dragi prieteni, Domnul nu a spus: fericiţi sunteţi dacă veţi cunoaşte aceste lucruri, ci, ştiindu-le, „fericiţi sunteţi dacă le veţi face“ (v. 17).

„Ucenicul pe care-l iubea Isus“ este numele pe care îl ia Ioan în evanghelia sa. El cunoştea dragostea Domnului pentru ai Săi (v. 1), dar se ştia şi pe sine ca obiect personal al acestei dragoste; a probat-o aproape de inima lui Isus – locul celor mai intime comunicări. Este însă un mister înfiorător pe care Domnul îl dezvăluie acum. Îl denunţă pe trădătorul Iuda, pe care El Însuşi îl cunoştea încă de la început (cap. 6.64). Atunci

Satan intră în acest om, care era pregătit să-l primească şi care pleacă în noapte ca să-şi înfăptuiască îngrozitoarea trădare. Domnul vorbeşte din nou de crucea Sa, unde gloria Lui va străluci în umilinţă (v. 31), dar şi de învierea Sa, prin care Dumnezeu Îl va glorifica pe Acela care L-a glorificat pe deplin (v. 32). Dar cum vor fi recunoscuţi ucenicii Lui de acum înainte, câtă vreme El nu va mai fi în mijlocul lor? Printr-un semn sigur: dragostea lor unii pentru alţii (v. 35). Este oare aceasta cu adevărat ceea ce ne caracterizează şi pe noi? Iată un test şi pentru inimile noastre!Spre deosebire de Ioan, care era preocupat de afecţiunile lui Isus pentru el, Petru pune în valoare propriul lui devotament, … fără a lua seama la avertismentul Domnului!

În capitolul 13 L-am văzut pe Domnul cum îi pregătea pe ai Săi ca să aibă încă de aici, de pe pământ, „parte“ cu El (v. 8). El pleacă acum să le pregătească locul în Casa Tatălui Său; pentru aceasta, trebuie să meargă înaintea lor, cam în felul în care un stăpân al casei primeşte dispoziţiile Sale de a sosi la El înaintea invitaţilor. Biblia ne dă puţine detalii cu privire la cer. Ceea ce face însă fericită şederea acolo este prezenţa Domnului. Şi El Însuşi cere, pentru propria Sa bucurie, prezenţa alor Săi cu El.Isus este singura Cale pentru a merge la Tatăl. El este Adevărul, este Viaţa. El n-a încetat nicio clipă să-L descopere pe Tatăl în cuvinte şi în lucrări, de aceea, câtă durere Îi provoacă ignoranţa ucenicilor Săi! N-ar putea El însă să ne spună şi nouă uneori: De atâta timp tu auzi vorbindu-se despre Mine, citeşti Cuvântul Meu, cum de nu Mă cunoşti mai bine?„Orice veţi cere în Numele Meu, aceea voi face“ (v. 13), promite Domnul. „În Numele Meu“ nu este o simplă formulă, ci implică faptul că El poate fi de acord cu cererile noastre. Rugăciunea noastră devine atunci cea a lui Isus, căreia i se va răspunde negreşit. Nu numai pentru că ne iubeşte, ci în primul rând pentru că este în joc gloria Tatălui! Ar putea avea El vreun motiv mai înalt?

Isus este pe punctul de a-i părăsi pe ucenicii Săi dragi, dar El nu-i va lăsa orfani. Le va trimite o Persoană divină pentru a-i mângâia, pentru a-i sprijini, pentru a le veni în ajutor (v. 16; vezi notă: Mângâietor, adică Ajutor, Susţinător). Este Duhul Sfânt care va fi nu numai cu cei credincioşi, ci şi în ei, pentru a-i învăţa (v. 26). Domnul Îl numeşte „un alt Mângâietor“, pentru că El Însuşi rămâne Mângâietorul ceresc, Mijlocitorul înaintea Tatălui (1 Ioan 2.1; vezi notă: Mijlocitor, adică Apărător, Mângâietor).Isus le face alor Săi alte trei promisiuni: viaţa nouă, izvorâtă din a Lui (v. 19); un loc special în dragostea Fiului – şi a Tatălui – pentru oricine îşi arată afecţiunea păzind poruncile Lui (v. 21,23); şi pacea, propria Sa pace (v. 27). Cât de adevărat este că El nu ne dă „cum dă lumea“! Lumea oferă puţin şi ia mult; ea distrage conştiinţa şi o ameţeşte asemenea unui calmant care ne amăgeşte pentru o clipă neliniştile şi agitaţiile sufletului; aceasta nu este însă decât o pace iluzorie. Ceea ce dă Isus satisface în întregime inima şi are caracter veşnic.De asemenea, Domnul îi face pe ucenicii Săi să înţeleagă că adevărata dragoste pentru El nu trebuie să caute să-L reţină cu egoism aici, jos, ci să se bucure de fericirea Lui (v. 28).

Israel era o viţă neroditoare, în ciuda tuturor îngrijirilor divinului Viticultor (Psalmul 80.8,9; Isaia 5.2). Prin contrast, Isus Se prezintă ca adevărata Viţă, purtând rod prin intermediul ucenicilor. Însă, după cum într-un butuc de viţă mlădiţele nu sunt nici pe departe toate încărcate la fel, tot aşa îi împarte Domnul, după roade, pe aceia care spun că-L cunosc: „nu aduc rod, … aduc rod, … aduc mai mult rod“ (v. 2) şi „aduc mult rod“ (v. 5). Pentru a face parte dintre cei care aduc mult rod, două condiţii sunt necesare: să rămânem noi în El, aşa cum ramura rămâne legată de trunchiul care o hrăneşte, şi El în noi, aşa cum însăşi ramura se lasă străbătută şi pătrunsă de seva care este viaţa ei. Pe de altă parte, să nu uităm nicicând că, dacă Tatăl ne „curăţă“ îndepărtând din noi uneori în mod dureros ce ne întinează, El o face ca să aducem mai mult rod (v. 2).Şi câte alte consecinţe fericite decurg dintr-o astfel de comuniune! Printre acestea este cunoaşterea voii lui Dumnezeu şi, ca urmare, împlinirea rugăciunilor noastre, pentru că noi nu vrem nimic altceva decât ceea ce El Însuşi doreşte (v. 7); bucuria (v. 11), precum şi aprobarea de nepreţuit a Celui care binevoieşte să ne numească prietenii Săi (v. 14).

Dacă rugăciunile noastre au ca scop rodirea pentru Dumnezeu, atunci ele vor fi întotdeauna împlinite (v. 16). Dar în ce constă acest rod? În esenţă, în dragostea unii pentru alţii a celor răscumpăraţi şi în multiplele manifestări ale acestei dragoste! „Vă poruncesc aceste lucruri …“ (v. 17), adaugă Domnul, ca pentru a sugera toate lucrările care decurg din dragoste. Este pentru a treia oară când formulează această „poruncă nouă“, accentuând importanţa ei deosebită (v. 17; vezi v. 12 şi cap. 13.34). Când afecţiunea lipseşte între membrii unei familii, nu este acesta un lucru trist şi anormal? Cu atât mai mult când este în cauză familia lui Dumnezeu! Dimpotrivă, ura lumii faţă de credincioşi (a căror comportare condamnă lumea) este în totul normală şi trebuie să ne aşteptăm la ea – mai puţin când lumea găseşte ceva de-al ei de iubit în noi, însă acesta este un semn deosebit de rău.„Nu este rob mai mare decât stăpânul său“ (v. 20), repetă aici Domnul. În capitolul 13.16 spusese aceasta cu privire la slujire; aici Se referă la suferinţe.Astfel, numele lui Isus invocat asupra noastră este pe de o parte un motiv pentru lume să ne urască (v. 21) şi, pe de altă parte, pentru Tatăl să răspundă la rugăciunile noastre (v. 16b).

Dacă n-ar fi fost Domnul Cel care să afirme aceasta, atunci ne-ar fi fost greu să considerăm plecarea Lui ca fiind „de folos“ pentru ucenici. Tot astfel, sunt multe împrejurări pe care nu le înţelegem şi care, pe moment, ne întristează, deşi sunt spre folosul nostru (v. 6,7). Duhul Sfânt trimis din cer de Isus avea să-i călăuzească pe credincioşi „în tot adevărul“ (v. 13). Am remarcat că Domnul confirmă, în capitolele 14–16, care este inspiraţia tuturor părţilor Noului Testament: a Evangheliilor: „Duhul Sfânt … vă va aminti toate câte v-am spus“ (cap. 14.26); a Faptelor Apostolilor: „El va mărturisi despre Mine“ (cap. 15.26b,27); a Epistolelor: „Acela vă va învăţa toate“ (cap. 14.26); de asemenea, a Apocalipsei: „Duhul adevărului vă va face cunoscut cele viitoare“ (v. 13). Prezenţa Duhului Sfânt aici, pe pământ, are însă şi consecinţe grave, pentru lume, dovedind-o vinovată de respingerea lui Hristos (v. 8-11).Prin întrebările lor (v. 17,18), ucenicii arată cât sunt de incapabili în acest moment să „poarte“ învăţăturile Stăpânului lor (v. 12). Astăzi, Duhul este Cel care-L glorifică pe Isus în noi, anunţându-ne că este al Lui. În ce ne priveşte, să-L glorificăm primind şi păzind această descoperire!

Ucenicii urmează să cunoască durerea despărţirii. Isus însă mai întâi îi mângâie, vorbindu-le de bucuria care îi aşteaptă atunci când Îl vor revedea după învierea Sa (cap. 20.20). Câte motive are cel credincios pentru a se bucura: speranţa întoarcerii Domnului (comp. cu v. 22); ascultarea de poruncile Lui (cap. 15.10,11 – am experimentat noi bucuria care rezultă din aceasta?); dependenţa şi răspunsul la rugăciunile noastre (cap. 16.24); descoperirile Domnului din Cuvântul Său (cap. 17.13); comuniunea cu Tatăl şi cu Fiul (1 Ioan 1.3,4)! Acestea sunt surse inepuizabile ale unei „bucurii depline“.De ce oare preferă Isus să nu le spună alor Săi că Se va ruga Tatălui pentru ei (v. 26), când aceasta va fi exact tema capitolului următor? Pentru că, departe de a revendica afecţiunea ucenicilor numai pentru El, măreţul Său gând este să-i pună în relaţie directă cu Tatăl.Domnul nu le promite alor Săi o viaţă fără încercări, nici pacea în jurul lor, ci înăuntrul lor. Prin urmare, El concluzionează: „Îndrăzniţi“. Lumea, duşmanul nostru comun, este puternică, dar „Eu am biruit-o“.Şi, prin credinţa în victoria Lui, o vom învinge şi noi (1 Ioan 5.4)!

După ce le-a transmis ucenicilor dragi cele din urmă recomandări ale Sale şi cuvintele Lui de rămas-bun, Isus Se întoarce înspre Tatăl Său. El, care n-a solicitat niciodată nimic pentru Sine Însuşi, cere acum gloria. Pentru că gloria lui Dumnezeu, a acestui „Tată drept“ (v. 25), va fi onorată, glorificându-L pe Fiul ascultător!Ca un mesager credincios, Isus dă socoteală de misiunea pe care a împlinit-o aici, pe pământ (v. 4). Una dintre direcţiile acestei lucrări a fost să le vorbească alor Săi despre Tatăl (v. 6 şi v. 26). Acum Îi vorbeşte Tatălui despre ai Săi, pentru a-i încredinţa Lui, de vreme ce El îi va părăsi. Şi argumentele Sale sunt infinit de mişcătoare: „Au păzit Cuvântul Tău (altfel spus: au arătat

dragoste pentru Mine – cap. 14.9), … au crezut că Tu M-ai trimis“, spune El, deşi ştim cât de firavă era credinţa sărmanilor ucenici (v. 6-8; comp. cu cap. 14.9).De altfel, ei „sunt ai Tăi…“ (v. 9), continuă Domnul – cum să-i părăseşti? „Eu sunt glorificat în ei“ (v. 10), adaugă El, făcând apel la interesul Tatălui ca Fiul să fie glorificat.De asemenea, subliniază situaţia dificilă a răscumpăraţilor Săi aflaţi într-o lume atât de periculoasă şi de provocatoare pentru credinţă, lume pe care El o cunoaşte prea bine. În calitate de Mijlocitor desăvârşit, Isus pledează pentru cauza ucenicilor Săi … şi astăzi pentru a noastră.

Nu numai că cei credincioşi nu sunt luaţi din lume (v. 15), ci chiar sunt trimişi expres acolo de Domnul (v. 18), pentru a împlini lucrarea pe care le-a încredinţat-o să o facă (comp. cu v. 4). Totuşi, ei nu sunt din lume, cum nici Isus nu era din ea. Poziţia lor este cea de străini chemaţi să slujească suveranului lor într-o ţară vrăjmaşă. Acest capitol unic prin mesajul său ne arată că, departe de a fi uitaţi pe pământ, cei credincioşi sunt aduşi înaintea tronului harului de un „mare preot însemnat“ (comp. cu Evrei 4.14-16). Să ascultăm ce Îi cere Tatălui pentru ei:„Să-i păzeşti de [cel] rău“, ei fiind expuşi într-o lume plină de rău (v. 15).„Sfinţeşte-i în adevărul Tău“ (v. 17): este partea celor care ascultă de Cuvânt.„Toţi să fie una …“ (v. 21): este dorinţa inimii Lui şi cât de mult ne umileşte ea când ne gândim la diviziunile dintre creştini!„Să fie şi ei cu Mine unde sunt Eu …“ (v. 24). Cei care nu sunt din lume nu vor rămâne în lume. Partea lor veşnică este cu Isus, pentru a vedea gloria Lui. „Vreau …“, spune Domnul Isus, deoarece prezenţa alor Săi în cer împreună cu El, mărturie a plinătăţii rezultatelor lucrării Sale, face parte din gloria Sa şi din cea a Tatălui.

După „gloria pe care Mi-ai dat-o Tu“ (cap. 17.22) urmează „paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau“ (v. 11). Într-o dependenţă totală, Isus le primeşte şi pe una şi pe alta din mâna Tatălui. Potrivit cu caracterul acestei evanghelii însă, aici nu avem prezentată neliniştea luptei (Luca 22.44). În gândul Fiului ascultător, lucrarea este deja încheiată (cap. 17.4).Josnicul Iuda ştie unde să conducă gloata înarmată care trebuie să-L prindă pe Domnul. Pentru că este locul celor mai intime şi mai preţioase întâlniri, la care luase parte şi el!Cel numit cu dispreţ „Isus din Nazaret“, nu era altcineva decât Fiul lui Dumnezeu. În deplină cunoştinţă de ce avea să I se întâmple, El iese înaintea acestei gloate ameninţătoare, dând o probă a puterii Sale suverane care-I va permite să fie recunoscut după Scripturi (Psalmul 27.2): un singur cuvânt îi aruncă la pământ pe vrăjmaşii Săi. Dar care este gândul inimii Lui în aceste clipe atât de cumplite pentru El? Din nou şi întotdeauna ucenicii Lui dragi! „Lăsaţi-i pe aceştia să se ducă“ (v. 8), le porunceşte El celor care veniseră să-L prindă. Până în cea din urmă clipă, Păstorul cel bun va veghea asupra oilor Sale. Acum a sosit ceasul în care Îşi va da viaţa pentru ele (cap. 10.11).

„Stând acolo“ şi „încălzindu-se“ cu cei care-L luaseră şi-L legaseră pe Învăţătorul său, Petru practic deja Îl tăgăduise. Alegându-ne de bunăvoie tovărăşia celor din lumea care L-a răstignit pe Isus şi împărtăşind relaxările ei, ne expunem, într-un fel sau altul, la a-L dezonora pe Domnul. Pentru că nu putem conta pe faptul că vom fi păziţi (ca răspuns la rugăciunea Lui din cap. 17.15-17), dacă nu realizăm separarea de care ne vorbeşte El în aceleaşi versete! Prin infidelitatea lui, Petru scapă pe moment de ruşine şi de persecuţie – ca şi cum ar fi fost „mai mare decât Stăpânul său“ (cap. 15.20), care întâmpină fără rezerve ura şi dispreţul oamenilor. La interogatoriul ipocrit al marelui preot, Isus nu are nimic de răspuns. El Îşi dăduse mărturia în mod public. Judecătorilor Lui le revenea acum să-L dovedească vinovat, … dacă ar fi putut!Această evanghelie subliniază mai mult decât celelalte trei demnitatea şi autoritatea Fiului lui Dumnezeu. În ciuda umilinţelor pe care trebuie să le cunoască şi a modului în care este tratat, El domină într-un mod absolut aceste scene, ca Cel care „S-a dat pe Sine Însuşi“ lui Dumnezeu, ca ardere-de-tot desăvârşită (Efeseni 5.2).

Conducându-L pe Isus la guvernatorul roman, iudeii au grijă să nu fie întinaţi, … deşi îşi încărcaseră conştiinţa cu cea mai înspăimântătoare crimă comisă vreodată.Apostolul Pavel îi dă ca exemplu lui Timotei „buna mărturisire“ a lui Isus Hristos înaintea lui Ponţiu Pilat (1 Timotei 6.13). Indiferent de cât Îl va costa, Domnul afirmă regalitatea Sa, precizând în totul că împărăţia Lui nu este din această lume. Versetul 36 ar trebui să-i lumineze pe toţi aceia care se străduiesc astăzi să instaureze pe pământ Împărăţia lui Dumnezeu. Îmbunătăţirea treptată a lumii pentru a permite Domnului să vină să domnească peste ea nu este decât o himeră. Dacă El n-a produs această îmbunătăţire, nu înseamnă necredinţă să pretinzi că refaci aceeaşi experienţă pentru rezultate mai bune decât ale Lui?„Ce este adevărul?“, întreabă Pilat. El însă nu aşteaptă răspuns. Se aseamănă cu atât de multe persoane pe care această chestiune nu le interesează … pentru că se tem în adâncul inimii ca nu cumva să trebuiască să-şi potrivească viaţa cu răspunsul pe care l-ar primi. Adevărul era în faţa lui Pilat în persoana lui Isus (cap. 14.6). Zadarnic încearcă el să scape de responsabilitate, propunând să graţieze de Paşti un întemniţat! Într-un singur glas, iudeii cer în locul Lui eliberarea tâlharului Baraba.

În bătaie de joc, soldaţii Îl îmbracă pe Isus cu o haină de purpură şi Îi pun o coroană de spini. Şi, fiind astfel, Pilat acceptă să-L prezinte mulţimii, spunând: „Iată Omul!“.„Răstigneşte! Răstigneşte-L!“, răspund conducătorii cu turbare. Şi invocă un nou motiv: a hulit; „S-a făcut pe Sine Însuşi Fiu al lui Dumnezeu“. Aceasta îl pune şi mai mult în încurcătură pe guvernator. Acesta dinaintea lui ar putea fi nu numai un împărat, ci chiar un Dumnezeu (v. 7,8). Pentru a se linişti, îşi invocă puterea; Isus însă îl readuce la adevărata sa poziţie. Acest magistrat păgân află, cu siguranţă pentru prima dată, prin ce autoritate este el învestit: nu a Cezarului, cum credea el, ci „de sus“ (v. 11; Romani 13.1). Simţind că nu are nicio putere asupra acestui Acuzat extraordinar şi că este total depăşit de cazul Său, vrea să-L elibereze. Iudeii însă nu-l ascultă cu privire la aceasta şi fac apel la un ultim argument: „Dacă Îl eliberezi pe Acesta, nu eşti prieten cu Cezarul“. În pofida avertismentului pe care-l primise (v. 11), nu lui Dumnezeu, ci oamenilor va încerca guvernatorul să le facă pe plac şi să le dea ascultare. Din teamă, deopotrivă de revolta iudeilor şi de acuzaţia suveranului său, cu bună ştiinţă, Îl sacrifică pe Cel Nevinovat.

Acela care, cu doar câteva zile înainte, intrase în Ierusalim cu toată maiestatea unui împărat, iese acum „purtându-Şi crucea“. Acelaşi contrast apare şi din inscripţia pe care Pilat o aşază pe cruce: „Împăratul iudeilor“ este „Isus din Nazaret“. Este răstignit între „alţi doi“, puşi după rang de răufăcători. Totuşi, această evanghelie nu ne spune nimic despre ocările suportate din partea oamenilor (Matei 27.39), nici de ceasurile când a fost părăsit. Totul aici este numai pace, dragoste şi ascultare de Dumnezeu. Versetul 25 menţionează prezenţa şi numele câtorva femei. Şi Isus o încredinţează pe mama Sa ucenicului care cunoştea cel mai bine afecţiunile Sale.Remarcăm că, în cele mai mici detalii, totul trebuie să se desfăşoare conform Scripturii: împărţirea hainelor (v. 24), oţetul dat Mântuitorului (v. 28; vezi şi v. 36,37). Apoi El Însuşi împlineşte ultimul act al ascultării Sale de bunăvoie: Îşi dă duhul (cap. 10.18). Iar dacă cineva mai crede că trebuie să facă încă ceva pentru a-şi asigura mântuirea, să asculte cele din urmă cuvinte ale Mântuitorului rostite în timp ce murea: „S-a împlinit“ (greceşte: un singur cuvânt, Tetelestai, cel pe care unii îl înscriu în josul facturilor achitate). Imensa noastră datorie faţă de Dumnezeu este achitată pentru totdeauna.

Venind să le zdrobească picioarele crucificaţilor, ca să isprăvească cu ei, soldaţii constată că pentru Isus nu mai e nevoie; El este deja mort. În ce-l priveşte pe tâlharul pocăit, brutalitatea acestora face să se împlinească cuvântul Domnului: „Astăzi vei fi cu mine în paradis“ (Luca 23.43). Unul dintre soldaţi însă nu se teme să profaneze printr-o lovitură de lance trupul Domnului (Zaharia 12.10). La această ultimă insultă răspunde un minunat semn al harului: Sângele ispăşirii şi apa de curăţire curg din coasta Sa străpunsă.Apoi are loc înmormântarea minunatului nostru Mântuitor. Dumnezeu a pregătit doi ucenici pentru a da trupului Fiului Său onoarea vestită de Scripturi (Isaia 53.9). Iosif şi

Nicodim nu avuseseră până atunci curaj să ia poziţie pentru El în mod deschis. În prezent însă, treziţi de grozăvia crimei neamului lor, înţeleg că, păstrând tăcerea, şi-ar fi arătat solidaritatea cu ei. Dragi credincioşi, să nu uităm niciodată că lumea în care trăim L-a răstignit pe Mântuitorul nostru. Tăcerea noastră sau complacerea cu ucigaşii Săi sunt echivalente cu tăgăduirea Lui. Din contră, este momentul să ne facem cunoscuţi cu curaj ca fiind ucenicii Lui.

Cea dintâi persoană care se grăbeşte spre mormânt în această glorioasă dimineaţă a Învierii este Maria din Magdala, femeia din care Domnul scosese şapte demoni (Marcu 16.9). Dar cineva i-o luase înainte, pentru că piatra este deja rostogolită. Ea le dă de ştire lui Petru şi lui Ioan, iar aceştia, la rândul lor, aleargă la mormânt, găsesc acolo dovezile strălucite ale învierii şi apoi „se întorc la ei [acasă]“. Cât despre Maria, ea nu poate pleca. Absorbită cu totul de gândul de a-L regăsi pe Mântuitorul ei preaiubit (v. 13), nici chiar prezenţa îngerilor nu pare a o surprinde.Isus nu poate să lase o asemenea afecţiune fără răspuns. Şi cât de mult sunt depăşite aşteptările Mariei! Un Mântuitor viu vine la ea, o cheamă pe nume şi îi încredinţează un mesaj de cea mai înaltă valoare. Pentru că «ataşamentul personal faţă de Hristos este mijlocul de a avea o înţelegere reală» (J.N.D.)! Isus îi dă Mariei misiunea de a le transmite „fraţilor“ Săi că, departe de a fi un mijloc care să despartă, crucea Lui stă la baza unor legături cu totul noi. Fapt inestimabil, Tatăl Său a devenit Tatăl nostru şi Dumnezeul Său, Dumnezeul nostru. Isus ne-a introdus pentru totdeauna în aceste relaţii fericite, spre bucuria inimii Lui, a Tatălui şi a noastră (Psalmul 22.22; Evrei 2.11,12).

Este seara unei minunate zile întâi a săptămânii. Potrivit promisiunii Sale, Mântuitorul înviat Se prezintă în mijlocul ucenicilor Săi adunaţi (cap. 14.19). Le arată în mâinile şi în coasta Sa „dovezi“ garantate că este făcută pacea lor cu Dumnezeu (Fapte 1.3). El suflă peste ei viaţa cea nouă (comp. cu Geneza 2.7 şi cu 1 Corinteni 15.45) şi îi trimite să vestească, acelora care cred, iertarea de păcate (v. 23).În acea duminică, Toma lipsise de acolo. Iar când ceilalţi ucenici îl anunţă: „L-am văzut pe Domnul“ (v. 25), inima lui rămâne rece şi necredincioasă. Şi câţi copii ai lui Dumnezeu nu se privează cu uşurinţă de preţioasa strângere în jurul Domnului Isus, … poate pentru că, în străfundul inimii lor, nu cred cu adevărat în prezenţa Lui! Toma reprezintă rămăşiţa iudaică care, mai târziu, văzându-L, Îl va recunoaşte pe Domnul şi Dumnezeul său. „Ce sunt rănile acestea în mâinile Tale?“, vor întreba ei (Zaharia 13.6). Partea binecuvântată a răscumpăraţilor din perioada actuală este însă de a crede fără să fi văzut încă (1 Petru 1.8). Pentru acest scop au fost scrise aceste lucruri, nu numai pentru a fi citite, ci pentru a fi crezute! Credinţa noastră, întemeiată pe Scripturi, trebuie să şi-L însuşească pe Cel care dă viaţa şi care este Fiul lui Dumnezeu (v. 31).

Numai şapte ucenici sunt prezenţi la întâlnirea pe care Isus le-o fixase în Galileea (Matei 26.32; 28.7). Şi din nou pare să fi uitat ce aşteptau. Simon Petru, pe care Domnul îl făcuse totuşi pescar de oameni, se întoarce la vechea lui îndeletnicire. Ce să fie de mirare că, „în noaptea aceea, n-au prins nimic“? Cum ar putea fi rodnică munca făcută după propriile gânduri şi departe de prezenţa Domnului? El îi prevenise că, despărţiţi de El, nu vor putea face nimic (cap. 15.5). Când însă El este cu ei, totul se schimbă. Partea dreaptă a bărcii nu are faţă de partea stângă decât un singur (dar esenţial) avantaj, anume că Isus le-o indicase.Are loc întâlnirea cu Stăpânul care pregătise totul mai dinainte pentru slujitorii Săi obosiţi. Deşi n-avusese nevoie de peştele lor (v. 9), totuşi El nu dispreţuieşte niciun rod al muncii lor (v. 10), ci îi numără cu exactitate (v. 11).Dragi prieteni, cât de des, ca şi aceşti ucenici, uităm de măreaţa şi de apropiata noastră întâlnire! De câte ori, de asemenea, în mijlocul circumstanţelor noastre, în eşecuri, ca şi în succese, ar trebui să-L putem distinge mai repede pe Cel care ne vorbeşte şi să recunoaştem: „Este Domnul“ (v. 7)!

Rămăsese pentru Domnul de împlinit aici, jos, un ultim serviciu al dragostei cu privire la ucenicul Său, Petru. În trei rânduri, acesta îşi tăgăduise Stăpânul. De trei ori trebuie să fie testat printr-o întrebare dureroasă: Ai pretins a avea mai multă iubire pentru Mine decât aceştia, dar nu ei M-au tăgăduit (Marcu 14.29); unde este această dragostea fierbinte de care vorbeai? Eu n-am avut nicio dovadă cu privire la ea…Doamne, Tu ştii, Tu, care-mi citeşti inima – este tot ce poate răspunde, în final, sărmanul ucenic. Isus îl va pune oare deoparte? Dimpotrivă, acum, când şi-a pierdut încrederea în sine însuşi, Petru este bun pentru lucrare! „Paşte mieluşeii Mei, … oile Mele“ – îi spune Stăpânul cu tandreţe. Ocupându-se de aceia pe care Isus îi iubeşte, Petru va avea ocazia să-şi arate dragostea pentru Domnul său.Evanghelia se încheie. Însă tot ce a făcut, a exprimat sau a dovedit Persoana infinită care o umple este de un interes de nepreţuit, iar Dumnezeu nu a uitat aceasta (v. 25). Câte cărţi inepuizabile, pe care le vom citi în veşnicie! Pentru timpul prezent însă, fiecare răscumpărat să reţină, cu încântare şi ca un apel personal, cele din urmă cuvinte ale Mântuitorului său: „Tu urmează-Mă!“

clickbible.org